

skylden, i Stedet for, finder jeg, er af en saadan Natur, at vi aldeles umuligt kunne forsvare at vedtage den; selv om den hæver Uret til en Side, vil den gøre megen Uret til den anden Side, og i hvert Tilfælde er jeg aldeles overbevist om, at hverken de ærede Forslagsstillere i det andet Ting eller ærede Medlemmer i dette Ting i Virkeligheden kunne overse Betydningen af de Forslag; ingen ved, hvad der vil komme ud af dem. Hvis der var Tale om ubetinget at fastholde Skattekommissionens Forslag, vilde jeg have betænkt mig paa at komme med noget Ændringsforslag, men det er jo bekendt, at vort Parti og Folketinget i sin Helhed altid have stillet sig forhandlingsvenligt i enhver Henseende, og da jeg anser de Forslag, som ere fremsatte mod Folketingets Forslag for meget farlige at føre ud i Livet og paa den anden Side ved, at vi nu skulle i Fællesudvalg, og at alle møde forhandlingsvillige, og at vi altid her i vort Land ere udsatte for Kompromisser, saa frygter jeg meget for, at der skulde komme et Kompromis ud, og det vilde jeg finde højst uheldigt i en saa vigtig Sag som denne. Selv om et Kompromis kan være ret godt, saa kan Befolkningen fordre at vide forud, hvad det er, vi sidde her inde og lave for den, inden vi vedtage den som Lov. Der er ingen, der kan overskue Konsekvenserne af disse Lovforslag, hvis vi gaa væk fra det, som har været oprindeligt foreslaaet, og som har været behandlet i en lang Række af Aar, og som Befolkningen nogenlunde kender til. Gaa vi ind paa ny Ideer og ny Principper og blande dem sammen i et Kompromis, som ingen af os kan overse, og som intet Fællesudvalg kan overskue, og som allermindst Befolkningen ved, hvor det fører hen, kunde det let faa uberegnelige Følger: Befolkningen kan fordre, at de Krav om Forandringer i de stedfindende Forhold, som ere komne op, og som ere følte, nødvendigvis maa gennemføres gennem den lovgivende Magt, men den kan paa den anden Side ogsaa fordre, at den lovgivende Magt ikke laver noget nyt, hvis Konsekvenser man ikke har Anelse om, og som man først opdager Dagen efter, det er blevet til Lov. Jeg fastholder altsaa i fuldeste Maal de Forslag, der nu en Gang ere vedtagne i Folketinget, men under den Fare, som i dette Øjeblik eksisterer for at faa andre Ting, vil jeg i det mindste have Lejlighed til at fremsætte her mine Tanker, som jeg maa være berettiget til at vente, at et Fællesudvalg tager Hensyn til, selv om jeg nu maa tage mine

Forslag tilbage. Desuden vil jeg sige, at det Forslag, som jeg her kommer med, som er bygget væsentlig paa de Oplysninger, der ere komne gennem Skattekommissionen og de Forhandlinger, der have fundet Sted støtter sig væsentlig til det Forslag om Formue- og Indkomstskat, som er fremkommet fra Skattekommissionen. De Tanker, som foreligge her ere formede i et Lovforslag, i en saa enkel Form for en Skatteordning, at jeg nok kunde have stølet paa, at med den Masse Intelligens, der er repræsenteret ikke alene i dette Ting, men navnlig i det andet Ting oven paa, vilde De selv have kunnet finde paa det. Mit Forslag er, som sagt, meget kort, det er 23 Paragraffer, og jeg skal dertil sige, at de skulde træde i Stedet for 3 af de Forslag med hele det øvrige Tilbehør, som foreligger, de tre Forslag om Overførelse af Statsskatter til Kommunerne, om den kommunale Beskatning og om Tienderne. Ærede Medlemmer ville, naar de faa Tid til at studere Ændringsforslagene igennem, se, at det er korrekt, hvad jeg siger. Paa den anden Side gaar jeg ogsaa ud fra, at vi ikke undgaa at have Skatter, saa naar man vil fortælle os, at vi ved de ny Skatter skulde kunne faa stor Lettelse i vore Byrder, benægter jeg Muligheden deraf. Vi faa Skatterne under en eller anden Form. Den Skatteform, som ligger i Ejendomsskylden som foreslaaet fra Landstinget, er meget rigtig karakteriseret af det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard) som skabende Uret til mangfoldige Sider og som ukendt for Befolkningen og i sine Virkninger ukendt for selve Forslagsstillerne. Jeg skal ikke komme ind paa det. Og Kildebeskatningen, som skulde remplacere den herfra foreslaaede Formue- og Indkomstskat, antager jeg, at alle ere enige om, vel er umulig at gennemføre, men jeg skal ikke nægte, at det har forbayset mig, at den ærede Finansminister kan tillade sit eget Blad at føre et saadant Forsvar for Kildebeskatningen, som det, der stod i „Berlingske Tidende“ i Gaar Aftes. Det var undertegnet S., men det kunde ikke falde mig ind, at dette S. skulde staa i nogen som helst Forbindelse med den ærede Finansminister; thi hvis man ikke har andet end den Barnemad at servere som Forsvar for Kildebeskatningen, saa ligger deri, at den ikke duer, og hvis den virkelig er et Udtryk for en højere Finanspolitik, saa vil jeg sige, at saa skylder den ærede Finansminister os ubetinget snarest muligt at nedsætte Renten af